

Titel: Femte Assnit.

Citation: "Femte Assnit.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r01-shoot-chptrd1e38617/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

men er affagt. Af den første Betragtning følger Hovedreglen i § 349 og Reglen i § 348 2det Stykke. Af den sidste Betragtning følger de øvrige Regler i § 348 og Undtagelsen i § 349. Hvad denne sidste angaar, maa nemlig Spørgsmaalene og dermed Erklæringen under den angivne Forudsætning erkjendes at være ufuldstændig, thi der udræbes en udtrykkelig Afgjorelse. Det bemærkes, at Betingelsen er strengere end efter § 332, jfr. herved § 375 Nr. 4 og hvad derom vil blive bemærket. Bestemmelse i §§ 350 og 351 er i alt væsentligt tidligere begrundede. At ogsaa de i § 350 omhandlede Beslutninger maa kunne tages, saalænge Dom ikke er affagt, kan ikke være tvivlsomt. Det kan meget vel være, at det først under Raadslagningerne om Dommen bliver klart for Retten, at der er Grund til at anvende Besøjseserne efter denne Paragraf. Slutningsbestemmelsen i § 351 er hjemlet ikke blot ved Billighedsbetræknin, men ved den Retgrund, at den ved § 350 2det Stykke hjemlede Besøjses kan er givet Retten til den Sigtede's Fordeel, og at saaledes Rævninernes Erklæring, forsaavidt den indeholder en delvis Frifindelse, ikke kan tilfidsrettes. Flere Love have i Henhold til denne Betragtning foreskrevet, at under den nye Forhandling udgaa saadanne Punkter, som i den første Erklæring ere afgjorte til Gavn for den Sigtede, af Anklagen. Men praktiske Vanskeligheder kunne møde ved Gjennemførelse af denne Regel. Den her i Overensstemmelse med den sædvanlige Lov foresaaede Regel fører til det samme Resultat, men undgaaer hine Vanskeligheder. Naar Rævninernes Erklæring lyder paa Frifindelse, er Dommen kun en Form, og ingen Forhandling finder Sted. I det modsatte Tilfælde finder Forhandling Sted om Straffen, hvorved den i § 354 2det Stykke udtalte Regel er selvfølge. Det Samme gjælder om Reglen i § 355 2det Stykke, idet det naturligtvis forudsattes, at Dommerne ikke have sundet Grund til Anvendelse af § 350.

Kapitel V.

Earlige Bestemmelser om Hovedforhandlingen uden Rævnin.

Kun saa ere de Bemærkninger, som ere fornødne til Forklaring af Bestemmelserne i dette

Kapitel. Afvælsen af Afstemningen over Spørgsmaalene om Skyld og Straf er begrundet ved første Afsnit, Kap. X. Som en Folge af denne Afvælse kan den Deling af Forhandlingen, som § 356 muliggjør, være hensigtsmæssig, jfr. østr. Lov 1873 § 256. Om den Grundsaetning, at Afstemningen om Skyldspørgsmaalet ikke maa deles, og om den rent formelle Undtagelse, som § 357 hjemler, er det fornødne bemærket paa det nyssangivne Sted; ogsaa kan her henvises til det om Rævniningsprocessen Bemærkede. Det følger heraf, at Frifindelse maa blive Folgen, naar Hiertallet erklærer den Sigtede for Ikke-skyldig, selv om det ikke er enigt om Frifindelsesgrunden. I saadant Fald vil Reglen i § 358 3die Stykke undergaa den nødvendige Lempelse, jfr. Motiverne til det tydske Udkast S. 159—160. Fordringerne til Domsgrundene i § 358, jfr. § 357, sidste Stykke, ere iøvrigt saaledes, som Udkastets Rettsmiddelesheden kræver, og ere i principiel Overensstemmelse med Reglerne i det civile Udkast om Domme i Landrettsfager.

Semle Affnit.

Om Anklage for og Sagens Behandling ved Underretten.

De i fjerde Affnit givne Regler ville, selvfølgelig med Undtagelse af de Bestemmelser i Kap. IV, hvortil der ikke er henvist i § 356, i Almindelighed ogsaa være anvendelige i Sager, der behandles ved Underretten. De Indskrænkninger og Lempelser i denne Regel, der følge af, at Underretten beklædes af en enkelt Dommer, behøve ikke nærmere Omtale. Ved Siden heraf giver Udkastet imidlertid særegne Forskrifter med Hensyn til visse Punkter af Behandlingen, væsentlig begrundede i Hensynet til de ved Underretten behandlede Straffesagers mindre betydelige Karakter, der tilfæder og kræver lettere Former end ved Landrettsfager. Herved maa der imidlertid atter skelnes imellem de Underrettsfager, som paatales af Statsanklageren, og dem, der paatales af Politiet. Det er, som alt tidligere bemærket, navnlig ved de sidste, at det paapegede Hensyn gjør sig gjældende.

Kapitel I.

Om Sager, som paatales af Statsanklageren.

Med Hensyn til disse Sager har Udsagnet kun optaget een Bending af Betydning, at nemlig den Sigtedes Ret ifølge § 254 Nr. 2 til at forlange en Bevisprøvelse paa Grundlag af de forelagte Aktstykker for Henvisningen til Hovedforhandling her ikke skal finde Anvendelse. De Betragtninger, hvorpaa Reglen i § 254 Nr. 2 stattedes, ere kun anvendelige, hvor Anklagen gaar ud paa en grov Forbrydelse, og det kan derfor ingen Betænselighed have at lade denne Ret bortfalde ved Sager, der ikke have større Betydning end de, for hvilke Underretsbehandling er foreskrevet. En Forprøvelse af Anklagen med Hensyn til de i § 251 omtalte Omstændigheder er der derimod ingen Grund til at udelukke; men det er ikke nødvendigt med Hensyn hertil at give den Sigtede en særegen Frist. Finner Dommeren derfor ikke hjemmel til at naagte Anklagen Fremme i Henhold til § 251, uden at videre Foranstaltning træffes, kan Sagen strax henvises til Hovedforhandling og Løstebag berammes. Ved Barfets Bestemmelse bliver da tillige det særegne Hensyn at tage, som i Landrets-sager allerede kommer i Betragtning ved Bestemmelsen af den i § 253 ommeldte Frist, nemlig at den Sigtede saar tilstrækkelig Vejlig-hed til at gøre sig bekendt med Sagens Aktstykker. Som en Folge af, at Henvisningsbe-slutningen saaledes tages, uden at nogen Frist for den Sigtede er gaaet forud, maa nogle Regler i Afsnit Kapitel II. faae en mere vid Anvendelse end ved Landrets-sager. Dette gjælder om Reglen i § 270, for-saaavidt den overhovedet kan finde Anvendelse ved disse Sager, naar den betinger Sagens Høvelse af, at nye Beviser ere komne for Dagen eller nye Kjendsgjerninger indtraadte. Denne Indstrækning kan ikke gjælde her, saa-lange Hovedforhandlingen ikke er begyndt. Noget Lignende gjælder med Hensyn til § 271, jfr. § 254 Nr. 1, se herom § 361. Med Hensyn til de Beviser, som den Sigtede vil fremføre, bliver Reglen i § 254 uanven-delig, men det bliver § 273, der med fornøden

Umpølse maa afgive Reglen, se § 362 1ste Stykke; Bestemmelsen i § 362 2det Stykke, behøver ingen Forklaring. Med Slutningen af § 360 sammenholdes § 30.

Kapitel II.

Om Sager, som paatales af Politiet.

I Politisager kan Behandlingen ikke alene forøretes derved, at Retten til Forprøvelse af Anklagen paa det skriftlige Grundlag saa meget mere maa bortfalde, men yderligere derved, at Hovedforhandlingen kan foregaa, uden at et saa langt Barjel behøves, som i andre Underrets-sager maa gives, se § 360, jfr. §§ 253 og 282. Saaavidt som Udsagnet gaar, idet det i visse Tilfælde (§ 363) tilføder, at Hovedfor-handlingen foretages umiddelbart efter, at An-klagen er fremst, og ellers (§ 364) lader Aftens Barjel være tilstrækkelig, vilde man dog ikke kunne komme blot i Kraft af Hensynet til Sagens Ubetydelighed og den ringe Tid, der ordentligvis behøves til Forberedelse for den Sigtede. Den foresaaede Ordning bliver mulig derved, at den strax eller med kort Frist stedfindende Hovedforhandling nærmest kun har den Sigtedes Afhørelse om Anklagen til Øjen-stand, ikke derimod Bevisførelse. Til at af-give Forklaring om Sigtesen er det i § 364 foreskrevet Barjel tilstrækkelig Forberedelsestid, og i de i § 363 ommeldte Tilfælde erklærer han sig enten selv villig til strax at give sin Forklaring, eller det ligger i de Grundsaetnin-ger, der hjemle Anholdelsen, at han maa finde sig deri. Behøves Bevisførelse ikke efter Ud-sagnet af Afhørelsen, kan Sagen strax tilende-bringes. I modsat Fald træffes der Foran-staltninger til Bevisførelsen, hvilke da i Reglen ville have Sagens Udsættelse til Folge. Ved denne Ordning undgaaes det, at der træffes unyttige Foranstaltninger til Bevisførelse i de i disse Sager hyppig indtrædende Tilfælde, hvor denne viser sig overflødig, og den Sig-tede lider Intet, idet han ikke afstjæres fra at